

Елегія (Зіходить ніч на витишений сад)

Микола Вінграновський

Зіходить ніч на витишений сад...
Глибокий вересень шумить крилом качиним,
І за вікном, у листолет відчиненим, —
Червоних зір червоний зорепад.

В бентезі я!.. Душа моя живе
Твоїм печальним іменем прозорим.
Твій теплий голос кров мою зове,
І я освітлений твоїм осіннім зором.

Зійди мені!.. В цю ніч в своїм чутті
Я мов приймач!.. — в мені всі звуки світу!
Зіходить доля тихо на орбіту
Високоточних дум і почуттів.

Творись, мій труд! На тебе ми проллем
Всі грози дня, а не чорнильну воду!
Для мене найпроблемніша з проблем —
Проблема серця і чола народу.

Доволі вже! Стомивсь я від ганьби
За мавп, що, навчившись говорити,
Повільно, тупо, глухо, пиховито
Ще спекулюють іменем доби.

Художник — це світогляд і талан!
Його духоозброєння — сучасність!
І план думок, і нервів його план
Лягає в план доби і у всечасність!

Зійди мені!.. Ословсь до моїх слів!
Коли тебе торкавсь я лише тінню,
Коли сідала ти красиво на ослін
І я твоєму ніжному хотінню

Приносив дар фантазії і дум,
Що проживем красиво ми, як птиці...
Як час іде!.. Літа — як блискавиці!
Я поетичним вереснем іду...

У гомоні сует я не в потребі,
У вересневім полі — ні душі...
Ні вітру з гаю, ні хмарини в небі,
Лиш золота гроза в моїй душі.

Мені приснились ми... Схвильовано і тихо
Ми ідемо по губи* у Дніпрі,
І погляд ваш мені любов'ю диха,
Веселі плечі ваші білим сміхом
Мені сміються в легітнім Дніпрі!..

---

* В ранній редакції (1962) стоїть “по шию”.

В пізній редакції (1986) строфу “Доволі вже!..” пропущено.